

РЕШЕНИЕ

№ 36642

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на
прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6813** по описа за **2025** година
докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството по делото е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във вр. с чл. 208 – чл. 228 от
АПК.

Образувано е по касационна жалба на „ДАВИТО КОМЕРС“ ЕООД – в ликвидация, ЕИК –[ЕИК],
подадена чрез адв. Т., против решение № 2002 от 02.06.2025 г., постановено по НАХД №
6088/2025 г. по описа на СРС, НО, 3 състав, с което на дружеството е наложена, на основание чл.
349, ал. 1 от Кодекс за социалното осигуряване /КСО/, имуществена санкция в размер на 500 лева
за извършено административно нарушение по чл. 5, ал. 7, т. 1 от КСО.

Релевират се доводи, че решението е постановено в нарушение на материалния закон, съществено
нарушение на процесуалните правила, като наложеното наказание на дружеството е явно
несправедливо. Оспорват се изводите на районния съд за извършено административно нарушение
по чл. 5, ал. 7, т. 1 КСО, като се акцентира, че посочената от АНО разпоредба е неприложима в
случая доколкото се касае за непредставяне на ведомости за заплати за периода от м. 11.2016 г. до
м. 01.2018 г., а нормата е в сила от 01.01.2020 г. Според касатора вмененото с горепосочената
разпоредба на КСО задължение с идентично съдържание е било въведено с чл. 45 от ЗСч /отм./,
респ. чл. 12 от действащия ЗСч, както и с чл. 53 от ТЗ, но това не може да обоснове по никакъв
начин наличието на административно нарушение по чл. 349, ал. 1 КСО. Твърди се, че съдът
неправилно не е отчел факта, че дори и нарушение да има, то е следвало да се приложи друга
материалноправна норма. В тази връзка се твърди допуснатото нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 от
ЗАНН. Развити са и съображения и относно липсата в АУАН и НП на посочена дата и място на

извършване на нарушението. В заключение се поддържа, че е налице маловажен случай, поради което следва да се приложи чл. 28 ЗАНН. По изложените съображения касаторът моли да бъде отменено първоинстанционното решение и да се постанови друго по съществото на спора, с което да бъде отменено горепосоченото НП с присъждане на сторените по делото разноски. При условията на евентуалност се иска отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Процесуалният представител на касатора представя и писмено становище, с което поддържа оплакванията в касационната жалба, претендира разноски по представен списък.

Ответникът - ръководител на ТП на НОИ, чрез юрк. И., оспорва касационната жалба и моли за отхвърлянето ѝ като неоснователна. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лв. и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение заплатено от касатора с аргумент, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, II касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 211 от АПК от надлежна страна и при наличие на правен интерес от оспорване. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Районният съд, въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, е установил, че на дружеството-касатор е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева, за това, че при извършена проверка на 07.03.2025 г. по спазване на осигурителното законодателство, във връзка с постъпили данни, че дружеството е в производство по ликвидация е установено, че осигурителят не е изпълнил задължението да съхранява за срок 50 години ведомостите за заплати за периода от м. 11.2016 г. до м. 01.2018 г. или до 01.01.2067 г., считано от 01.01. на отчетния период, следващ отчетния период, за който се отнасят ведомостите за заплати според чл. 35 от ЗНАФ. За това обстоятелство ликвидаторът на дружеството е попълнил нотариално заверена декларация, представена на 06.03.2025 г., както и е декларирал на същата дата, че считано от 01.01.2018 г. дружеството няма дейност, няма офис на адреса по седалище и управление. Нарушението е квалифицирано по чл. 5, ал. 7, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

За да потвърди издаденото НП СРС е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, като в тази връзка е анализирал събраните по делото доказателства и относимата правна уредба към датата на извършване на процесното нарушение. Мотивиран е извод, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а материалният закон е приложен правилно.

Решението е валидно, допустимо, но неправилно, постановено в противоречие с материалния закон.

Настоящият състав намира за основателни възраженията на касатора, че доколкото задължението на осигурителите по чл. 5, ал. 7, т. 1 от КСО да съхраняват за срок от 50 години по реда на Закона за Националния архивен фонд на ведомости за заплати, трудови договори и други документи от трудовите/служебните досиета, е регламентирано с изменение на КСО, обн. ДВ бр. 99/2019 г., в сила от 01.01.2020 г., то неправилно се явява посочената за нарушена законова разпоредба по обвинение, основано на несъхраняване на ведомости за заплати за периода м. 11.2016 г. – м. 01.2018 г. В тази връзка следва да се посочи и че обосноваването от правна страна на

административнонаказателното обвинение с нормативна разпоредба, която не е била част от действащото право за горепосочения период (за който период се отнасят несъхранените от осигурителя ведомости за заплати), съставлява и нарушение на формалните изисквания по чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН досежно съдържанието на НП. Доколкото разпоредбата на чл. 5, ал. 7, т. 1 от КСО (обн. ДВ бр. 99/2019 г.), е в сила от 01.01.2020 г. и при прилагането на чл. 3, ал. 1 от ЗАНН (за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му), очевидно няма как несъхраняването на ведомости за заплати на наети лица за периода м. 11.2016 г. – м. 01.2018 г. да представлява нарушение на чл. 5, ал. 7, т. 1 от КСО (в сила от 01.01.2020 г.) и съответно да съставлява нарушение, субсумиращо се в административнонаказателния състав на чл. 349, ал. 1 от КСО. Обстоятелството, че задължения с идентично съдържание са били въведени и с чл. 45 от ЗСч (отм.), респ. с чл. 12 от действащия ЗСч, както и с чл. 53 от ТЗ, не може да обоснове по никакъв начин нито наличието на административно нарушение по чл. 349, ал. 1 от КСО, съставомерното изпълнително деяние на което нарушение се свързва с нарушаване на разпоредбите на част първа от КСО и на нормативните актове по прилагането му, още по-малко може да обуслови съществуването на административнонаказателна компетентност на органите на НОИ за издаване на наказателни постановления за налагане на санкции за неизпълнението на произтичащи от други нормативни актове задължения.

По тези съображения решението на СРС е неправилно и подлежи на отмяна.

Касаторът моли за присъждане на разноски за две съдебни инстанции в общ размер на 1500 лв. – адвокатско възнаграждение по представен списък.

Настоящият състав намира за основателно възражението на ответника, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което счита, че следва да редуцира претендирания адвокатски хонорар до сумата от 800 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд - София - град, II касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2002 от 02.06.2025 г., постановено по НАХД № 6088/2025 г. по описа на СРС, НО, 3 състав и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № НИ-1-21-01875701 от 25.03.2025 г. на ръководител на ТП на НОИ – С. град.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на „ДАВИТО КОМЕРС“ ЕООД – в ликвидация, ЕИК –[ЕИК], сума в размер на 800 /осемстотин/ лева - разноски за две съдебни инстанции.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: